

פְּרֻשֶׁת צו | תשע"ה

אָסוּר לְקַרָּא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה | נָא לְשַׁמֵּר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלוֹן

פְּרֻשֶׁת עֵינַי חַמְדִּי

יִצְחָק אֶרְיָא בֶּן טוֹבָה יִנִּיב בֶּן גִּילָה שְׁמוּאֵל אֵימָן בֶּן אֶסְתֵּר זָרִי שׁוֹמֵר וּמְרַדְכֵי דְיוֹשֵׁט זָב"ב מְאִיר יִשְׂרָאֵל בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה- יִרְאֵת שְׁמַיִם לְיִאֹר יְהוֹשֻׁעַ סוֹמֵךְ זָב"ב גְּלִית בֵּת מְסוּדִי יְהוּדָה אֲרִיָּה בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה עֵינַת בֵּת רַחֵל בְּרַכָּה רַחֵל בְּרַכָּה בֵּת פְּדִילָה דְלִיָּה אֲרִז מְזַרְחֵי זָב"ב נְעַם יִצְחָק בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה חֵי הַפְּקוּת וְאִירֻעִים יוֹסֵף לְיִאֹר בֶּן דְלִיָּה אֶפְרַת פְּרַנְסָה בְּקִלּוֹת וּבִשְׁפַע נְטִלָּה בֵּת יוֹנִית שְׁלֵמָה וְדָנָה דוּד זָב"ב קְסִיר אֶפְרַיִם זָב"ב כּוֹלָל בְּרַסְלָב אֵילַת י.מ. ש. כְּדוּרֵי אֶקְבֵּלֵי יוֹסֵף חַיִּים בֶּן נָסִי

לְרֻפּוֹת כָּל חוּלֵי ע"י וּבְכַלְלֵם צִיּוֹן בֶּן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת זב"ב

פְּרֻשֶׁת צו - אֲשֶׁר עֲבֹדֶת ה'

הַעֲלוֹן מְקֻדָּשׁ לַהֲצַלַחַת

יִשֵּׁי בֶּן גִּילָה חֲגִי חַיִּים זָב"ב שְׁגִית בֵּת רוּתִי חַיִּים בֶּן בְּכוּרֵי יִרְאֵת שְׁמַיִם גְּלִית בֵּת מְסוּדִי אֲרִז בֶּן שׁוֹשְׁנָה רוּן אֲבָרָהִם זָב"ב אֲרִז מְזַרְחֵי זָב"ב חֵי הַפְּקוּת וְאִירֻעִים יוֹסֵף לְיִאֹר בֶּן דְלִיָּה אֶפְרַת פְּרַנְסָה בְּקִלּוֹת וּבִשְׁפַע נְטִלָּה בֵּת יוֹנִית שְׁלֵמָה וְדָנָה דוּד זָב"ב קְסִיר אֶפְרַיִם זָב"ב אֶקְבֵּלֵי יוֹסֵף חַיִּים בֶּן נָסִי

זִיווּג הַגּוֹן וְכֹשֶׁר בַּמְהָרָה

אֲרוֹן בֶּן אֶסְתֵּר תְּרַצָּה בְּתִיָּה בֵּת יִמְנָה נִינְט סִיּוֹן בֵּת אֶסְתֵּר עֵמִית בֵּת טוֹבָה חֲגִית בֵּת גִּילָה נִתְנַלָּב בֶּן גִּ'נָּה אֵילָן בֶּן גִּ'וֹלִיאֵט עֵנַת נְעָה בֵּת מִלְּל טוֹב

זֶרַע קוֹדֵשׁ בְּרַ קִיָּמָא

גְּלִית בֵּת מְסוּדִי אֵילֹנָה בֵּת רַחֲמָה שְׁמוּאֵל אֵימָן בֶּן אֶסְתֵּר זָרִי סִיּוֹן בֵּת אֶסְתֵּר רַחֵל מְרִיָּם בֵּת יְהוּדִית דְּנִיָּל בֶּן שְׂרָה וְאוֹשֵׁרִית בֵּת שׁוֹשְׁנָה

רְפּוּאָה שְׁלֵמָה

הַגֵּה צ' אֵלֵיזֶר בְּרַלְבֵּד בֶּן עֵטִיא שְׁלִיט"א מְאִיר יִשְׂרָאֵל בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה יִצְחָק בֶּן עֲזָרָא יִמְנָה נִיזְרִי בֵּת סֹטָה- בְּרִיאוֹת וְאִרְיֹכּוֹת יָמִים מְרַדְכֵי נִיזְרִי בֶּן פְּרַחָה- בְּרִיאוֹת וְאִרְיֹכּוֹת יָמִים מְאִיָּה בֵּת עֵדִי דְלִיָּה אֶפְרַת בֵּת נְעִימָה גִילָה בֵּת אֶקְבָּלָה- בְּרִיאוֹת וְאִרְיֹכּוֹת יָמִים אֶסְתֵּר בֵּת סוֹלִיקָה מִדְּל בֵּת חֲנָה יְהוּדִית אֶסְתֵּר פְּרַאדֵּל בֵּת חֵיה- בְּרִיאוֹת וְאִרְיֹכּוֹת יָמִים נְעַם יִצְחָק בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה נְעִמִי בֵּת רַחֵל אֶקְבָּלָה בֵּת נוֹשְׁפָרִין שִׁירָה שִׁילַת בֵּת אֲרִילִי תַמָּר פּוֹרְטוֹנָה בֵּת מִיסָה רַפָּאֵל מִשָּׁה בֶּן רַחֵל מוֹרִיָּה בֵּת רַחֵל בְּרַכָּה נְחוּם בֶּן כִּירִיָּה יְהוּדָה אֲרִיָּה בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה טוֹבָה בֵּת אֲוֵרָה שְׁלוֹ בֶּן מִדְּל פְּתִימָה אֵלִיהוּ בֶּן אֲמִיָּה יִפְה בֵּת שְׂרָה-הַצַּלְחָה וְרֻפּוּאָה רַחֵל בֵּת זוֹהָרָה מִישָׁא אֶסְתֵּר בֵּת זָהָרָה שְׁאוּל בֶּן סִילְבִיָּה דוּד בֶּן מָה יַעֲקֹב בֶּן אֶסְתֵּר כָּל עַם יִשְׂרָאֵל עֵינַת בֵּת רַחֵל בְּרַכָּה

"אֲשֶׁר תְּמִיד תִּוְקַד עַל הַמְּזִבַּח לֹא תִכְפֹּה" (ויקרא ו, ו)

ועוד אומר המדרש: "תמיד- אף במסעות", ורומז בכך, כי יש אדם שבסדר יומו הרגיל מקפיד על קלה כבחמורה ומדקדק בכל מעשיו והליכותיו, אולם כאשר הוא משנה מסדר יומו הרגיל, כגון: **בצאתו מביתו לדרך רחוקה לרגל עסקיו או טיולים**, או אז בבת אחת עלול הוא להתיר את הרסן ולהרפות את מידתו, הקפדתו ודקדוקו, ובנקל הוא בא לידי רפיון וחטא.

על כך אומר המדרש: "תמיד- אף במסעות", כלומר: על האדם להקפיד בכל הליכותיו בדרך, כפי שהוא מורגל בביתו, מבלי להקל מעל עצמו ולהגיע לידי חטא חלילה.

הגאון בעל ה'בן איש חי' מְבַאֵר, **שֶׁהַמְּזִבַּח מְרַמֵּז עַל הַלֵּב**, והדברים רמוזים במידותיו של המזבח שהיו "שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם עַל שְׁלוֹשִׁים וּשְׁתַּיִם אִמָּה" כַּמִּנְיָן ל"ב. והנה ה"אש" דהיינו: עבודת ה' של האדם צריכה לבעור בתוך לבו תמיד, ורמז לדבר טמון ב"מילוי האותיות" של המלה "לב" שהן למ"ד (74) ובי"ת (412), המצטרפות למילה "תמיד" (454) דהיינו הגימ' של לב-32 והמלה תמיד-454 עולים יחד 486 כמניין מילוי המלה לב).

זהו שרמז הכתוב: "אֲשֶׁר תְּמִיד תִּוְקַד עַל הַמְּזִבַּח (ויקרא ו, ו)"- האש של עבודת ה' תוקד בלבו של האדם תמיד.

בְּרַכַּת שַׁבַּת שְׁלוֹם
הָרַב אֵלִיהוּ חַיִּים פְּנַחְסִי

רַב ק"ק "עֵין חֲמַד"- מְבַשֶּׁרֶת צִיּוֹן

דרשו חז"ל (תורת כהנים פרשה א): "אש תמיד, תמיד- אף בשבת, תמיד- אף בטומאה תמיד- אף במסעות".

מהי כוונת הדברים?

הרב 'ברכת יצחק' מפרש זאת על דרך מוסר: יש זמנים, שבהם יש לאדם רפיון בעבודת ה' שלו. שכן ביום חול אדם טרוד לפרנסתו ושקוע בענייניו ואין לבו פנוי לחטוא, אבל בשבת שזמנו בידו ובטל ממלאכתו והוא שרוי במנוחת הגוף והנפש, ומרבה באכילה ובשתיה, עלול הוא לבוא חלילה בנקל לידי חטא.

על כך אומר המדרש: "תמיד- אף בשבת", ומזהיר בכך את האדם, שישמור עצמו מפני החטא דווקא ביום השבת.

המדרש ממשיך ואומר: "תמיד- אף בטומאה" וכוונת הדברים היא, שאדם שנכשל בעברה בכישלון חד פעמי, יודע הוא כי שערי תשובה לא ננעלו בפניו, ולכן הוא עושה תשובה על חטאו, וממשיך בעבודת ה' שלו כפי שהיה קודם שחטא. אבל חלילה, כששוקע האדם בטיט היוון, וכן כולו נטמא בטומאת החטא - או אז עלול הוא ליפול לזרועות היאוש, ולומר כי אפסה תקוותו לשוב.

על כך אומר המדרש: "תמיד- אף בטומאה", ומדגיש לאדם, כי שערי תשובה לעולם לא ננעלו, ועד יום מותו ה' מחכה לו, ואם ישוב- מיד הקב"ה יקבלו.

28/03/2015		ח' ניסן תשע"ה	
פרשת צו			
הַפְּטוּרָה: "וערבה"- מלאכי ג'			
ק"י	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ג	18:20	19:32	20:17
ת"א	18:37	19:30	20:14
ח"פ	18:39	19:31	20:15
ב"ש	18:39	19:31	20:15

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן כוכבה ז"ל	העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"ג ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וליד אחתן רפאל בן איריס	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
--	---	---	--

אדם הרוצה להשתמש בפסח באותם כלים שמשמש בהם כל השנה, האם רשאי וכיצד?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

- ✓ **כלי זכוכית**- לשיטת הספרדים, אינם בולעים חמץ ולכן אינם צריכים שום הכשר לפסח, ואפילו הכניסו לתוכם חמץ גמור, כגון בירה, יש להתיר על ידי שטיפה בלבד. כלי זכוכית הנקראים פיירקס שמבשלים בהם על האש, וכן דורלקס, מותרים בשטיפה והדחה בלבד. אולם לשיטת האשכנזים, אין להם תקנה ואסור להשתמש בהם.
- ✓ **כלי חרס**- (ספלי קפה) אין מועיל להם שום הכשר, ואם השתמשו בהם בחם, אין הגעלה מועלת להם כלל. ומכל מקום "הכיסור" שרוחצים בו הסירים והצלחות, אפילו אם הוא עשוי מחרסינה- יערה עליו רותחין, אז מותר להשתמש בו בפסח.
- ✓ **תנור**- חייב לשפשף היטב דפנות התנור בחומר ניקוי (עם צמר פלדה) מכל שמונית שנספגה שם. לאחר שהבריק את התנור מדליקו על ריק למשך שעה, בטמפרטורה הגבוהה ביותר. ואף ידאג שעד כניסת החג יעברו 24 שעות שלא השתמשו בו כלל.
- ✓ **מיקרוגל**- ראשית עליו להוציא את כלי הזכוכית הנתון בו (ניתן לשליפה) ולהדיחו במים רותחים. ולאחר מכן עליו לנקות היטב את הדפנות עם חומר פוגם. ואף לשים כוס מים ובתוכו חומר ניקוי ולהדליק למשך רבע שעה. וכן לא להשתמש 24 שעות במכשיר.

עֲנֵה מְפִלְאָה

להלן סיפור המעובד מהספר "לב ישראל" אותו סיפר ראש ישיבת פינסק קארלין הגאון הצדיק רבי ישראל גרוסמן זצ"ל, ממנו ניתן ללמוד עד כמה ענוותנים היו במידותיהם: "הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, בעל "אבן האזל", הצטיין בענוותנותו הפשוטה כלפי כל אחד, וכאשר הגיע לפניו תלמיד ישיבה – ואפילו תלמיד צעיר הלומד בישיבה קטנה, היה מתענג עד מאד לשוחח איתו בלימוד, ומחשיב אותו כאילו עומד לפניו תלמיד חכם בא בימים, וכשהיה התלמיד מקשה קושיה טובה, או עלה בידו לתרץ תירוץ נכון, היה רבי איסר זלמן קופץ משמחה ומביע התפעלות עצומה מהדברים הנפלאים והנחמדים ונותן לו הרגשה כשווה בן שווים. פעמים רבות זכיתי להכנס אצלו, מספר הרב גרוסמן, והייתי זוכה לשוחח איתו ארוכות בכל מיני סוגיות והלכות בלי להרגיש שהזמן עובר".

"פעם אחת הלכתי לבית המדרש ללמוד תורה, והיה זה ביום י"ג בניסן – ערב בדיקת חמץ. רק התיישבתי ללמוד, ניגש אליי הגבאי וביקש ממני לחפש מקום אחד ללמוד, משום שרוצה לנקות את המקום. פניתי לבית כנסת אחר, וגם שם התמונה חזרה על עצמה – הגבאים סלקוני מהמקום, הייתי אובד עצות: לאן אוכל ללכת? בלית ברירה עליתי לביתו של מרן ראש הישיבה הגאון רבי איסר זלמן, ועל אף הזמן הדחוק הרב קיבל אותי בחביבות ובמאור פנים, ואמרתי לו שבאתי אליו במטרה לשוחח מעט בלימוד, הוא נענה ברצון ובשמחה והטה אזנו לשמוע מה בפי. על השולחן הייתה מונחת פרוסת לחם, מעט ממרחים וכוס קפה".

"עד היום אינני סולח לעצמי", מתאר הרב גרוסמן את רגשות האשמה, "מדוע לא המתנתי כמה דקות עד שהיה גומר לאכול ולשתות.. " (ומכאן גם נסיק על גדלותו של הרב גרוסמן, אשר למרות שהיה אציל נפש ונזהר עד מאד בכבודו של הזולת, הרי מרוב אהבת התורה שבערה בקרבו "באהבתה תשגה תמיד" לא שת לבו לכלום ורק ביקש ללמוד תורה עם גדול הדור). וכך ממשיך לספר ראש הישיבה: "קרוב לשעתיים! ארכה השיחה הארוכה שבה עסקנו, הרב השיב לי בנחת ובמאור פנים על כל השאלות, סתר ובנה, ויחדיו עסקנו בסוגיות רבות בהתמדה ובמתיקות בלא להרגיש שהזמן חולף. קרוב לחצות היום חזרה הרבנית מהשוק, כשידיה עמוסות בסלים גדושים בצורכי חג הפסח הקרב, וכאשר ראתה שהצלחת והכוס עדיין מלאים כמו שהונחו בבוקר, פנתה אל בעלה, והביעה את פליאתה: "מדוע לא טעמת מאומה?".

ענה לה הגאון בפשטות: "הרי נכנס כאן בן תורה שהגיע במיוחד לדבר אתי בלימוד, האיך יכולתי להפסיק באמצע?". ענתה הרבנית בשאלה: "מה היה קורה אם היית מורה לבחור הזה להמתין כמה רגעים בחוץ עד שתגמור לאכול, ואח"כ היית מקבלו בכבוד ובשמחה?". הרים רבי איסר זלמן את קולו ושאל בתמיהה: "מה, האמנם פרופסור גדול הנני, שצריכים להמתין עבורי...?"

אי"ה גם השנה יאה ניתן להשיג מצות מהודרות בנוסח ספרדי (עבות ורכות) בהשגחה מהודרת.

למעוניינים, נא לפנות לרב אליהו פנחסי שליט"א בטל' 052-6329144

מניסיון שנים עברו, אותם שלא נרשמו מראש אזל עבורם המלאי!

הקדשת העלון

מנויים	הקדשת העלון	לשאלות בהלכה
לקבלת העלון חנם ב-email מידי שבוע, שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805	לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 052-6329144
2/4	פניני עין חמד פרשת צו ה' ניסן תשע"ה גיליון 526	

אם ראשונים כמלאכים - הרב אריה לוין זצ"ל - "אבי האסירים"

רבי אריה לוין זצ"ל הידוע בכינויו "אבי האסירים": נולד ב- ו' ניסן ה'תרמה (1885) באורלא, עיירה הסמוכה לביאליסטוק שברוסיה הלבנה. מידותיו הטובות, צניעותו, אהבתו את כל ברואי ה' וגמילות החסד שנהג עם כל נצרך היו מן המפורסמות בירושלים. חי בצניעות ובתנאים ירודים, סירב לכל הצעה של אוהביו שייטיבו את תנאי חייו.

ידוע כבעל חסד, נודע בכינויו "רב האסירים" מפני שהיה נוהג במשך כ-25 שנים ללכת לאסירים בבתי הכלא, כבר בתקופת המנדט הבריטי, לעודד את רוחם, ולכתוב להם מכתבים. בפרט נודע ביקוריו אצל אסירי המחטרות ועולי הגרדום. ביקר בקביעות גם בבית החולים למצורעים על מנת לעודד את יושביו.

בגיל צעיר מאוד עזב את ביתו וגלה למקום תורה. נדד מישיבה לישיבה, למד בבריסק ובפינסק ונודע כמתמיד ועילוי. בשלב מסוים החליט לשים פעמיו לישיבת וולוז'ין המפורסמת, אלא שלא נתקבל בגלל גילו הרך. לאחר מכן המשיך בנדודיו אחר מקום תורה והגיע למינסק. משם נסע לישיבת סלוצק בסלונים. בשנת ה'תרס"א (1901), עבר ללמוד שנה אחת בהלוסק, ולאחר שנה פנה שנית לישיבת וולוז'ין, והפעם התקבל כתלמיד. עלה לארץ בשנת ה'תרס"ה (1905) ולמד בישיבת "תורת חיים". בשנת ה'תרס"ט (1909) הוסמך לרבנות על ידי ר' חיים ברלין, ר' שמואל סלנט ור' אברהם יצחק הכהן קוק. משנת ה'תרע"ז (1917) עד אחרית ימיו כיהן כמשגיח בישיבת 'עץ חיים' בירושלים.

נפטר בערב שבת הגדול ט' ניסן ה'תשכ"ט (1969). ונטמן באותו היום אחרי חצות היום בבית העלמין בסנהדריה שבירושלים, ובכך נתמלאה צוואתו שלא להספידו (הן בשל קדושת השבת והן בשל חודש ניסן שאין מספידין בו). חי כ-84 שנים.

אביו: ר' בנימין ביינוש (היה יערן ולמדן). **אמו:** מרת עטיל. **אשתו:** מרת ציפורה חנה (בת ר' דוד שפירא). **בנו:** ר' חיים יעקב לוין. **מרביתו:** ר' איסר זלמן מלצר.

מידותיו הטובות ומעשי החסד שעשה היו למושא הערכה עצומים וסיפורים רבים סופרו על פועלו ומובאים בשני ספרים- "איש צדיק היה" ו-"צדיק יסוד עולם", שנכתבו ע"י הסופר ר' שמחה רז הי"ו. להלן מעט מן המעט מתוך הנהגות וסיפורים המעובדים מספרי הסופר:

רבינו כידוע היה מקפיד מקיום מצוות ובעיקר בהקפדתו המרובה במצוות הכנסת אורחים. יום אחד התדפק על דלתו אחד הגנבים שהיה כלוא בירושלים ובאותו יום שוחרר, וסיפר לרבי אריה כי ביתו נמצא רחוק מירושלים, ואין בכיסו אף פרוטה להגיע לביתו, ולכן הגיע לרבי אריה לקבל ממנו דמי כניס כדי שיוכל לרכוש מאכלים ולהגיע לביתו.

קיבלוהו רבי אריה וזוגתו כאורח נכבד, העניקו לו סכום מסוים, ואף הוסיפו ואמרו לו כי לא יתירו לו לנסוע לפני שיסעד לבו. ה'אורח' נהנה מכל רגע במחיצתם, ובתום הארוחה אמר לו רבי אריה: "מודה אני לך על שביקרתנו, שעל ירך נזדמן לי במפתיע לקיים שתי מצוות חשובות: הכנסת אורחים וגמילות חסדים, אך אבקשך להיענות לבקשתי ולכבדנו בלינה אצלנו הלילה וכך תזכנו בקיום מצווה נוספת", וה'אורח' נענה מיד להזמנתו הנדיבה.

באשמורת הבוקר, כשהתעורר רבי אריה משנתו כהרגלו בקודש לתפילת "ותיקין", התברר לו שאותו 'אורח' גנב את גביע היין ופמוטי הכסף והסתלק לו. משסיפר ר' אריה את המעשה לרעייתו, אמר לה: "אני מוחל לו לאותו גנב במחילה גמורה כדי שלא יענש בגללי", ואף הוסיף וביקש ממנה: "הבה ונבטיח האחד לשני, שמקרה מצער זה לא ישמש כ'תקדים' ולא ימנע בעדנו מלארץ גנבים בביתנו גם להבא".

על מידת התחשבותו בזולת ניתן ללמוד מהסיפור המופלא הבא: אחד מקרוביו של הצדיק נכנס אליו פעם בתחילת חודש אדר, ומצאו מונה שטרי כסף ומסדרם חבילות-חבילות. שאלו לפשר הדבר, ורבי אריה השיב: "כספים אלה ניתנו לי כדי לחלקם לצדקה, ואני מכין אותם לקראת פורים ובעזרת ה' אחלקם במועד זה לנצרכים ולנזקקים".

התפלא אותו קרוב ושאל את הצדיק: "הלוא העניים זקוקים לכסף כעת, ומדוע רבינו משהה את הכסף עד חג פורים?". השיב לו רבי אריה: "תראה, אם אתן להם עכשיו את הכסף, יתביישו בו שכן ירגישו שנותנים להם את הכסף בגין מצבם הכספי, אולם בחג הפורים, שבו שולחים מנות איש לרעהו ונותנים מתנות לאביונים - יתקבל אצלם הדבר בטבעיות, וכל זאת מבלי לפגוע בכבודם ולכן מעדיף אני להשהות את הכספים ובלבד שלא יפגעו".

❖ **מאמרותיו של הצדיק:** "ירא שמים אמיתי הוא זה שאינו יכול לישון בלילות מדאגה שמא לא עשה באותו יום כדי להקל סבלו של יהודי מדוכא בייסורים".

כשהוצעה למשה ההצעה הזו בפעם הראשונה, הוא דחה אותה על הסף. מיודענו היה איש עסקים גדול שהורגל לנסוע ברחבי העולם כולו לרגל עסקיו המסועפים, כך שנסיעה למדינה חדשה לא ממש הרתיעה אותו. מה שהפריע לו בהצעה הנוכחית היה היעד והמדינה. ברחבי העולם כולו ביקר לא פעם במסעותיו העסקיים, אפילו במזרח הרחוק כבר היה, כך שאורך המסע וריחוק המקום לא עמדו כחוצץ בינו לבין יעדו. המדד היחידי שקבע היה, האם יש שם אפשרות להצליח ולמצוא מקורות חדשים כדי להרחיב את עסקיו המסועפים. אם התשובה הייתה חיובית, היה אורז את חפציו ויוצא לדרך הארוכה, לא שוכח לקחת את ערכת האוכל ההכרחית לאותם מקומות שלא ניתן להשיג בהם אוכל כשר. כששהה בארצות הללו, היה ניזון מקופסאות שימורים, מצות ומים מינרלים בלבד.

יהודי מקפיד על קלה כחמורה מיודענו. אולם כעת, כאשר המליצו לו אנשי עסקים לטוס למרוקו, ארץ ערבית מוסלמית לחלוטין, יחיד יהודי שיהיה עליו להסתובב בין מיליוני ערבים - וויתר על 'התענוג'. חבריו לא הרפו והסבירו עד כמה נסיעה זו כדאית עבורו. הימים ימי "הסכם אוסלו". מרוקו פתחה את שעריה בפני היהודים. ויהודי שכמוהו, המצויד בדרכון אמריקאי, בוודאי יכול להיכנס למדינה זו. בסיכומו של עניין השתכנע שאכן מפסיד הוא את הזדמנות חייו שכן השוק שם זול מאוד. משה קנה כרטיס במחלקת עסקים. כשהגיע יום הטיסה, ארז את ערכת השהיה שלו בחו"ל. מרוקו האירה לו פנים מהרגע הראשון. הפקיד בשדה התעופה חייך אליו וקיבל את פניו בצורה מושלמת. גם נהגי המוניות המקומיים היו חביבים ושמחו לראות יהודי ביניהם. "אני זוכר", סיפר אחד מהם באנגלית, "שהיו לנו פה הרבה שכנים יהודיים, אנשים נחמדים היו, שקטים וחכמים, חבל שהלכו לפלשתין הרחוקה ולא נשארו איתנו פה". כך משעה לשעה חששותיו דעכו.

בשיחת הטלפון הראשונה שעשה מהמלון המפואר בו השתכן, לאשתו המודאגת בברוקלין, סיפר כי דאגתו הייתה לשווא. "האנשים פה נחמדים ומאירי פנים", אמר, "אין שום סיבה לפחד". גם כשנסע לפגישותיו העסקיות, חש את אותה תחושה. אנשי העסקים המקומיים היו חביבים, והעסקאות שהציעו היו יותר משתלמות ממה שחשב שיהיו. מחירים טובים והוגנים, תנאי תשלום נוחים, ובעיקר סחורה משובחת וטובה. לא חסרו דורשי עבודה ברחוב המרוקאי, כך שבעלי המפעלים יכלו להרשות לעצמם לשלם שכר עבודה נמוך מאוד, למחירם בעולם המערבי. אך זה לא פגע בכלל בטיב שלה. ממפעל למפעל האירה לו ההצלחה פנים, עוד ועוד עסקאות חתם, וגם היכן שלא הצליח להגיע לידי חתימה של ממש, הרגיש שיש מקום לחזור ולנסות שוב. המקומיים היו להוטים להגיע להסכם עם איש עסקים אמריקאי ועשו ככל יכולתם לרצותו. הוא הודה בסתר ליבו לדורשי טובתו, שיעצו לו לנסוע ולא להירתע בשל התדמית שיש בלבו על הערבים ואורחות חייהם.

משהגיע לשדה התעופה לחזור לביתו שבניו-יורק, הרגיש שמשהו בתדמיתו על הערבים נסדק. כולם היו כ"כ חביבים ומסבירי פנים לאורך מסעו, אף שזיהו אותו כיהודי. "אולי הערבים אינם גרועים כפי שחשבתי תמיד. אמנם יש ביניהם שונאי ישראל, אבל רובם די בסדר", חשב. הרמקול בשדה תעופה הכריז תחילה בערבית ואח"כ באנגלית רצוצה שנוסעי הטיסה לניו יורק מתבקשים לגשת לשער העלייה למטוס. אסף מיודענו את חפציו וניגש לשער וגילה שכל הסובבים אותו היו ערבים. בטיסה בהלך היו הרבה תיירים אמריקאים בין הנוסעים, כעת היו אך ורק ערבים. הוא הרגיש לא נעים להיות מוקף כולו בערבים בלבד. סוף סוף עלה למטוס והתיישב במקום השמור לו במחלקת העסקים, כשהוא רוצה לראות את עצמו כבר בבית. עוד ועוד נוסעים עלו למטוס, גודשים אותו יותר ויותר, עד שהמטוס היה מלא לחלוטין בנוסעים ערבים. כמו כולם חיכה שהדלת של המטוס תיסגר, אך מנסיבות נעלמות מהם המטוס התעכב. לבסוף התבררה הסיבה להמתנה. שיח' ערבי נכבד ונשוא פנים, עלה בכבוד במדרגות העולות למטוס, מתנשם ומתנשף מטרחת הדרך ומהמהירות שבה הריצו אותו אנשי צוות המטוס. נכנס פנימה כשהוא מנופף בכרטיסו, אך מה לעשות, והמטוס מלא כבר לחלוטין, ולא נותר גם לא מקום אחד ריק. השיח' לא ויתר על הטיסה, סקר את המטוס מקצה לקצה, נוכח לדעת שאכן אין מקום ריק, ואז חזר חזרה אל מחלקת העסקים, שם נעמד אל מול משה ואמר: "קום א יאהוד ותן לי לשבת". משה היה המום. למה שיקום? הרי זהו מקומו, הוא שילם עליו בכסף מלא, ואין שום סיבה שיוותר עליו. חוץ מזה, חבילת המזון שלו ריקה, ולמה שיפנה את מקומו לשיח', שהחליט להתיישב במקומו? אך השיח' נעמד בעקשנות, וחזר על דבריו כשקולו גובר. "תקום כבר!". נוסעי המטוס היו אדישים למתרחש. יקום או לא, אין זה מעניינם כלל.

אך כשחילופי הדברים התחילו להתלהט, והטונים של השיח' גבהו, החלו הנוסעים לחוש שייכים לאירוע גם הם. עומד שיח' ערבי נכבד ומולו יהודי, לצד מי הם יעמדו? עוד ועוד נוסעים התחילו להתערב, תחילה בלשון של "מה אכפת לך, תיסע במטוס הבא". צוות המטוס לא התערב בנעשה, הם נתנו לנוסעים לסגור את האירוע ביניהם. מרגע לרגע הלכו הקולות וגברו, כשהם תובעים משה לקום, וכשראו שהוא מתעקש, החלו לאיים ממש. עד שאחד מהם סינן מבין שיניו: "אם לא תקום ותרד עכשיו מהמטוס, פה יהיה סופך". אז נשברה נחישותו. קם בבושת פנים וירד מהמטוס, כשהצוות מבטיח לו מקום במטוס למחרת לניו-יורק. מושפל וכועס נסע למלון חזרה. "חשבתי שהערבים נחמדים", הרהר במרירות. "באמת לא הייתי צריך להגיע לכאן, כולם שונאי יהודים, וכל החיוכים רק מסתירים את השנאה הזו". הוא הגיע למלון, קיבל חזרה את החדר שעזב אך לפני שעות ספורות, והתקשר לאשתו כדי להודיע לה על האיחור בהגעתו הביתה.

אשתו שמעה את החדשות בצער. היא רצתה כבר לראות את בעלה בבית, הרחק מאותה מדינה ערבית, והנה דחייה מרגיזה שכזו. משה הרגיע אותה באומרו: "כל עכבה לטובה", כנראה שכך היה צריך להיות וזה רק לטובתנו. בחינת "ניבא ולא ידע מה ניבא". שעות מספר לאחר שהמטוס ממנו גורש בבושת פנים המריא אל דרכו הארוכה, כשהוא מלא וגדוש בנוסעים, קרתה לו תקלה קשה, והוא התרסק בבת אחת וצלל, כשהוא אפוף בלהבות אש, אל מימי האוקיינוס האטלנטי הקפואים, לא מותיר אחריו אף לא ניצול יחיד בחיים. התברר למשה שהשיח' החצוף היה לא פחות מאשר שליח טוב משמיים, בכדי להצילו ממוות קשה ובטוח. משה חזר לניו יורק בריא ושלם, כשהוא עדיין המום מהצללתו המופלאה. לרגל אותה הצלה חשובה, ערך בביה"כ סעודת הודיה גדולה וחגיגית, להודות לבורא על הנס שנעשה לו.

<p>הרב שבתי בן אסתיאטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאלה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה סלים בן פרחיה ז"ל לטיף בן פרחיה ז"ל דניאל רפאל בן חגית ז"ל יהודה בן סעדיה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזיז בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדיה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה מישא אסתר בת זהרה ע"ה אברהם בן דינה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל גורג'יה בת נעימה ע"ה</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדיה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה שרה בת מוברי רחל ע"ה אלון בן סעדיה ז"ל</p>
---	--	---	---	--